

Het verhaal gaat zo:

Na drie jaar bleek dat ook zij hem geen kinderen zou schenken. De weduwnaar scheidde van haar, tot zijn verdriet, en nam in haar plaats haar nichtje tot bruid. Vanwege de schande en het verdriet mocht ze van haar ouders naar haar broer en schoonzuster, die zich inmiddels in Israël gevestigd hadden, om daar onder hun toezicht te wonen. Haar broer huurde een dakkamer voor haar in Bat Jam en regelde werk op een naaiatelier. Het geld dat ze bij de scheiding had meegekregen, zette haar broer voor haar op een spaarrekening. En zo was ze op twintigjarige leeftijd weer een meisje. Ze vond het prettig om veel alleen te zijn. Haar schoonzus en broer hielden een oogje in het zeil, maar dat was eigenlijk overbodig. Soms paste ze 's avonds op de kinderen en soms ging ze met iemand naar een café of naar de bioscoop, zonder zich te binden: ze vond het geen aantrekkelijk idee om weer op haar rug te liggen met haar nachthemd omhoog, en haar lichaam kon ze moeiteloos in haar eentje tot rust brengen. Op het naaiatelier vonden ze haar een serieuze en toegewijde werkster en bovendien een schat van een meisje. Op een dag ging ze naar de film met een rustige, verstandige jongeman, een accountant, een ver familielid van haar schoonzus. Toen hij haar naar huis bracht, verontschuldigde hij zich tegenover haar omdat hij niet eens geprobeerd had haar het hof te maken, ze moest echt niet denken dat het was omdat hij haar niet aardig vond, integendeel. Het was omdat hij niet zo goed wist hoe het moest. Het was al voorgekomen dat meisjes daarom de spot met hem hadden gedreven en hijzelf, zo vertelde hij, dreef ook een beetje de spot met zichzelf, maar zo was het nu eenmaal. Toen hij dat zei, voelde ze plotseling in de haarwortels in haar nek een soort aangename ruwheid die ook warmte uitstraalde naar haar schouders en oksels, zodat ze hem voorstelde elkaar weer te ontmoeten op dinsdag om acht uur. Albert was blij en antwoordde: graag.

